

“Els mitjans s'autocensuren amb la monarquia”

Mayte Quílez (Saragossa, 1958) dirigeix des de fa un any la publicació satírica 'El Jueves'. Però en fa 34 que volta per la casa. El 20 de juliol del 2007, la Guàrdia Civil segrestava la revista per suposades injúries a la corona. Internet va fer la resta. Creu que el 'cas Urgandarin' marca un punt d'inflexió en la imatge social de la monarquia.

El 20 de juliol del 2007, la Guàrdia Civil segrestava *El Jueves* de tots els quioscos, i acusava la publicació d'un suposat delictes d'injúries a la corona, per la coberta dels prínceps fent l'amor. Us ha condicionat d'alguna manera, aquell episodi?

—L'últim que hauríem pensat quan vam decidir de fer aquella portada pels 2.500 euros per nadó que donava Zapatero era que es muntaria aquell merder. La revista feia dos dies que era al quiosc i no havia passat res, fins que divendres a la tarda arriba un fax a la redacció i tot esdevé una bogeria. Aquí hi va haver algú que va ser més papista que el papa, perquè no va ser fins que un programa del cor no va reproduir la coberta que la pilota no es va fer gran. Ara bé, en absolut hem canviat la nostra manera d'enfocar els temes per aquell lamentable episodi. I, de fet, els nostres lectors no ens van fer cap comentari, perquè anava en la nostra línia editorial. Allò se'ls va escapar de les mans.

—El segrest el va ordenar un govern que es definia com a progressista i d'esquerres. Us va sorprendre més, per aquest motiu?

—No em va sorprendre perquè ja aleshores això de governs d'esquerres em feia riure, i el PSOE en particular. Però, encara que manés el PP, ningú no s'esperava que un govern democràtic segrestés una revista. Al segle XXI no

té cap sentit. Si algú no hi està d'acord, que et porti als tribunals, però s'ha de ser molt ruc per a segrestar una publicació a l'era d'internet!

—Havíeu tingut cap problema amb la casa reial, abans? A TV3, els programes *Persones humanes* i *Set de Nit* van desaparèixer sobtadament de la graella, casualment després de queixes de la casa reial espanyola pel contingut dels programes.

—Ens havien fet algun toc d'alerta per un fotomuntatge amb el fill que havia tingut Isabel Sartorius [ex-xicota de Felip de Borbó], al qual vam posar la cara del príncep. Ens van enviar una carta, però no en vam fer gens de cabal. D'una altra banda, una vegada ens van demanar que els enviéssim un pòster molt divertit que havíem fet del príncep fent esport. Ens han arribat veus dient que el rei llegia *El Jueves*; no sé si és cert o no. En tot cas, penso que ja no és que la monarquia censuri o no, sinó que els mitjans s'autocensuren amb la monarquia.

—Per por?

—Potser sí. Quan vam publicar el volum *Tocando los Borbones*, vam voler fer-ne publicitat a la televisió, i era un anunci molt suau. Però no el van voler emetre a cap cadena; preferien no arriscar-se a tenir problemes. I ho fan tots, des de qualsevol angle ideològic. És més un problema dels mitjans que no pas de la monarquia.

DANI CODINA

—Als consells de redacció no us freneu gens, amb aquesta qüestió?

—Gens ni mica, de debò.

—En tot cas, el segrest va ser una bona campanya.

—*El Jueves* havia complert 25 anys i ningú no ens havia fet gens de cas, fins que l'endemà del segrest vaig veure que totes les portades dels diaris parlaven de nosaltres! Arran del segrest, és cert que els altres mitjans ens miren més, per a crear polèmica, no pas per a res més, eh?

—Heu guanyat lectors, d'ençà d'aquell episodi?

—Al principi sí, vam vendre molts més exemplars. Però quan va passar la febrada, ens vam estabilitzar. Hi va haver gent que deia que l'exemplar valia 3.000 euros a l'eBay! Però no era cert; si no, ja hauria venut els meus!

—Recentment, heu publicat la coberta “El rey tiene un problema”, en què apareix Joan Carles amb una escopeta i cridant el seu gendre. De totes passades és més potent que no

Trobeu les set diferències entre les portades d'El Jueves. Una va ser segrestada per la Guàrdia Civil i les altres dues no han molestat ningú. La monarquia i el poder es democratitzen?

la coberta segrestada, i no se n'ha sentit parlar. Ara ja no gosen?

—Aquell episodi tan greu va ser un punt d'inflexió. Seria impensable que ara gosessin repetir un acte propi d'una dictadura. Però per a *El Jueves* no va comportar cap canvi; vam dir que no fariem ni més ni menys d'allò que fèiem respecte a la monarquia. Som el contrapunt de tanta llefiscositat que hi ha amb la casa reial. Fins al *cas Ur-*

dangarin, quan ja tothom s'ha enfilat al carro, ningú no s'atrevia a dir res. *El Jueves* ha de ser l'agitador, el bufó de la cort, i sempre hem tractat la monarquia perquè és un dels pocs temes tabú que queden a la nostra societat.

—El gendre del rei us ha donat força material. I aneu forts: “Iñaki-Navaja, el último choriso”.

—És que és un membre de la família reial, que se suposa que han de ser

“Fóra impensable que ara gosessin segrestar la revista, un acte propi d'una dictadura”

una guia: doncs és un senyor que presumptament ha robat molt, moltíssim. Això és notícia, és parodiabile i és un caramel molt dolç per a nosaltres. Però si no tinguéssim l'Urdangarin, continuariem tenint temes per a parodiar la monarquia. No ens reprimirem, encara que alguns ens titllin d'oportunistes. De fet, fa molts anys que vam publicar el recull d'històries *Tocando los Borbones*, molt més fort que qualsevol portada que hem fet de la monarquia.

—La societat comença a canviar la imatge que té de la monarquia?

—Els polítics no... Ja vam veure com aplaudien el rei al Congrés quan ja se sabia el *cas Urdangarin*. Aquest cas els arriba en el pitjor dels moments, perquè travessem una crisi brutal, i que es faci públic aquest abús emprenya molt més la gent. Tots estem especialment sensibles, i que hi hagi un paio que s'ompli les butxaques i una família que visqui deliberadament dels nostres impostos, no ajuda aquesta institució a sobreviure gaire més temps.

—Mentre els partits no vulguin canviar el sistema polític, la casa reial té el futur assegurat.

—Els partits viuen en un altre univers, i continuen donant-hi corda. Quan Urdangarin se'n va anar als Estats Units, els partits ho sabien, i van aclucar-se d'ulls. I la infanta? Que és com la Jurado, que quan el seu marit duia bosses d'escombraries plenes de diners ella no en sabia res?

—Té una data de caducitat propera, la monarquia espanyola?

—El rei viu de la renda del suposat paper que va tenir el 23F, però és una institució totalment anacrònica, i no em crec que la república sigui més cara. I si ho fos, encantada de pagar, perquè almenys l'hauríem votat. Seria desitjable que tingués una caducitat propera.

Gemma Aguilera